

29. årsmøde for foreningen

Retten til Liv

Lørdag den 20. marts 2021
online (Grejsdalsvej 430, Vejle)

Arbejdsberetning fra sekretariatet

v. *landssekretær Ellen Højlund Wibe*

Med håb om at vi kan mødes fysisk til næste årsmøde kigger jeg hermed tilbage på det halve års tid, der er gået, siden vi havde vores udsatte årsmøde i september 20 - og desværre i lige så skrabet udgave som i år.

Vi kaster først et blik ud i verden omkring os og ser på, hvad der er sket på abortområdet i verden det sidste halve års tid – og det kan kun blive i udpluk.

Vi lægger positivt ud: Der dukkede et rigtigt **interessant, nyt studie** op i september.

Analyseinstituttet Ipsos havde foretaget en stor analyse blandt mere end 17.000 mennesker i 25 lande. Danmark var desværre ikke taget med. Undersøgelsen viste, at holdningen til abort har ændret sig på verdensplan, siden man begyndte at foretage globale målinger på dette område i 2014. Opbakningen til fri abort er *dalende* rundt omkring, ikke markant, men alligevel som en tydelig tendens. Det virkelig interessante er, at også i lande lige omkring os ser vi samme tendens. I Tyskland er opbakningen faldet fra 85% i 2014 til 76% i 2020. Og i Frankrig, England og sågar Sverige ser vi også et mindre fald i opbakningen. På verdensplan er 17 % imod abort under *alle* omstændigheder.

Jeg tror, sognepræst Laura Håkansson havde fat i noget helt rigtig i sit indlæg i Kristeligt Dagblad i samme forbindelse: *Forholdet til fri abort ændrer sig, fordi meget har ændret sig på det videnskabelige felt, siden aborten blev fri. Dengang betragtede man kun et foster som et "potentielt" menneske, hvis livsmulighed man gerne måtte afbryde med en abort.... I dag ved enhver kvinde, der har været gravid, og enhver far, der har gidet at læse "følg med i dit fosters udvikling uge for uge", at det simpelthen ikke er rigtigt.*

Hun skriver også, at *vi vil se, at abortstøtten ikke bare rykker sig med marginaler, men med syvmileskridt væk fra den fri abort* og tilføjer: *Men som sædvanligt er den frie debat i de pæne medier den sidste platform, der forstår, at verden, som vi hidtil har kendt den, er forsvundet.*

Nu til noget langt mere trist: I ly af Corona-nedlukningen blev der sidst i september vedtaget en **abortlov i New Zealand**, der tillader abort op til 20. uge uanset årsagen, og helt frem til fødslen, hvis lægen finder det "passende"! Loven blev vedtaget forholdsvis ubemærket pga. Corona-

situationen. Jeg er ikke i tvivl om, at der *også* står en stærk abortlobby bag, sådan som vi har set det i andre lande, der har indført fri abort i de senere år.

Vi bevæger os om på den anden side af jorden: Inden det amerikanske præsidentvalg nåede Trump-administrationen at få udnævnt endnu en konservativ dommer, Amy Coney Barrett, til den vigtige **Højesteretspost**, og dermed var et flertal af prolife-dommere konsolideret med 6 ud af i alt 9. Selvom en omgørelse ad Roe vs. Wade, den kendelse der i sin tid banede vej for fri abort i USA, ikke vil kunne medføre et *forbud* mod abort i hele USA, så vil det dog få den betydning, at den enkelte stat får mulighed for at lave sin *egen* abortlovgivning, som man også kan læse om det i seneste medlemsblad. I en del stater er der grundlag for mere eller mindre afskaffelse af fri abort. Senest har **South Carolina** i februar i år vedtaget en lov, der ikke tillader abort, når hjertelyden kan registreres, dvs. fra omkring 6. uge, undtagen i tilfælde af voldtægt, incest eller ved fare for morens liv.

Et lyspunkt i et USA, som ellers med **Demokraterne ved roret** nu desværre er ved at rulle mange af de tiltag tilbage, som Trump-administrationen indførte, der skulle forhindre, at amerikanske skatte kroner blev brugt til abort, både inden for og udenfor landets grænser. Det tankevækkende er, at der er et klart flertal i befolkningen, der er imod skattefinansieret abort. Selv blandt de demokratiske vælgere er ca. 35% imod dette.

Vi bevæger os tilbage til efteråret, inden præsidentvalget, hvor den såkaldte **Geneva Consensus Declaration** blev underskrevet af 32 lande med USA i spidsen. Et initiativ der skal støtte kvinders rettigheder i en verden *uden* abort, og hvor det netop er behovene set fra deres vinkel, der tages fat om, og ikke hvad pro-abort-aktører anser som deres primære problem, nemlig adgang til fri abort eller reproduktive rettigheder, som det gerne omtales. I en artikel i seneste medlemsblad om emnet påpeges det, at der bruges langt flere penge på abortkampagner i den 3. verden end på kvinders reelle behov.

I februar udkom en dokumentar, "**Obsessed**", som beskriver, hvordan man under Trudeau-administrationen i **Canada** binder sine store donationer til Afrika op på en målrettet og utilsløret strategi, der har adgang til fri abort i centrum. I dokumentaren opponerer menneskeretsforkæmperen, nigerianeren Obianuju (Uju) Ekeocha imod den feministiske ideologi, der påtvinges de afrikanske lande, og hun forklarer, hvordan den canadiske - og hun kunne også inddrage den danske - agenda støder sammen med en helt anden kulturel grundindstilling på det afrikanske kontinent. Det er vestlig imperialisme på sit værste.

Polen og deres justerede abortlovgivning er der gjort fint rede for i seneste medlemsblad. Der er detaljer omkring proceduren, der kan diskuteres, som artikelforfatteren også er inde på det. Men alle de protester, demonstrationer osv. om 'en umenneskelig indskrænkning af abortretten'... og så handler det altså i bund og grund om, at nu er også de ufødte handicappede omfattet af lovens beskyttelse, beskyttet mod diskrimination i udgangspunktet. Når jeg vender det sådan overfor bl.a. de mange skoleelever, der har spurgt ind til Retten til Livs holdning på området, så bliver der gerne lidt stille i den anden ende af røret. Jeg fornemmer tydeligt en lidt overraskende 'nå ja, sådan kan man vel også se på det'- reaktion.

Det var dog ikke den reaktion, man fandt hos de radikales Morten Helweg. Han så det som en dansk opgave at hjælpe disse polske kvinder med et tilbud om **gratis abort** i Danmark, et forslag der mødte tilslutning til venstre for midten, men også det modsatte fra den anden kant.

Jeg har ikke nævnt det hele. Det bølgler frem og tilbage som et pendul, mellem håb og det modsatte for de ufødte. Det er den virkelighed, vi kæmper i. Succesen er ikke et kriterium for vores kamp; vi kæmper for sandheden. Men vi glæder os over alle de positive tendenser og tiltag, der *også* findes i kampen. Og hvem ved, om Laura Håkansson får ret, at vi i en ikke uoverskuelig fremtid vil se, at opbakningen til fri abort ikke bare daler med marginaler, men syvmileskridt!

.....

Nu til det, som vi laver i Retten til Liv – set fra landssekretærens perspektiv. Og ja, vi har stadig Corona med alle dens begrænsninger, *men* vi har ikke været mærkbart ramt af det. Meget af mit arbejde foregår jo i forvejen via telefon og mail, og nu er der så kommet udvalgmøder ol. til over skærmen. Men jeg glæder mig over, at der er begyndt at komme forespørgsler til møder i 2022, som jeg med glæde har sagt ja til. Og vi har stadig en god flok at trække på der, bl.a. via vores **talerkorps**, så hold jer ikke tilbage med at sende bud efter os.

Efterårets aktion var en underskriftindsamling ifm. et åbent brev til "børnenes statsminister", fulgt op ad et lyskæde-optog gennem Strøget i København frem til Christiansborg Slotsplads, samme dag som brevet blev afsendt til statsministeren. Kerstin vil komme noget mere ind på det, men fra min side skal der bare siges en *stor tak* til alle jer, der bidrog. Og jeg tænker ikke bare på de ca. 40 mennesker, der var med til at bære lyskæderne gennem Strøget. Nej, hver eneste underskrift var vigtig, og mit håb om at runde de 2000 blev godt og vel indfriet, knap 2100 blev det til. *Tak* også til jer, der samlede underskrifter sammen og sendte dem i bunkevis til mig.

Skoleelever og studerende har der været *mange* henvendelser fra, både før og efter jul. Forleden dag var jeg oppe på 7, der interviewede mig til deres opgave. Gennemsnitligt ligger det på 2-3 henvendelser dagligt, når ellers ikke der er skoleferier ol. Jeg oplever gang på gang, at de bliver lidt overrumplet, når man giver dem svar, der ligesom får det hele til at vende anderledes. F.eks. det typiske spørgsmål om kvindens ret til at bestemme over sin egen krop: ”Jo, selvfølgelig skal kvinden have ret til at bestemme over sin egen krop..., men det handler jo om et andet selvstændigt menneske, hvis værdi og ret til livet er på spil i forbindelse med abort”. Et par piger sagde efter interviewet med mig noget i retning af: ”Før var vi helt klart for abort, men nu er vi godt nok kommet rigtig meget i tvivl, for det gir’ så god mening, det andet”. Det er ikke sjældent, jeg får feedback i den retning.

En **filosofilærer** henvendte sig for nogen tid siden for at få et oplæg fra RtL om abort. I korrespondancen med ham erkendte han det underlige i, at ikke flere filosoffer blander sig i abortdebatten, dybt eksistentiel som den jo er. ”Berøringsangst måske...” tilføjede han. Der blev lavet en aftale med en af vore dygtige unge om at tage undervisningen.

Bønnehæftet, som jo er særlig lagt til rette til brug i fastetidens 40 dage, er ikke nået så langt ud i Danmark i år, selvom et mindre antal dog er sendt ud. Derimod er den blevet oversat til norsk og er nu taget i brug i konservative kredse der. Jeg vil opfordre til, at det bliver en god vane at tage den frem hvert år i fastetiden; vi har stadig en del på lager. Forbønnen har vi dog brug for året rundt!

Jeg får jævnligt mange **positive dryp fra baglandet**: En lille flok fra en katolsk kirke, der vil oprette en sognegruppe for Retten til Liv. Folk der skriver efter pr-materiale, som de vil dele ud i lokalområdet. Unge mennesker, der melder sig under fanerne, fordi de føler et stort behov for at gøre en indsats på området. Og så de mange opmuntrende beskeder fra baglandet via mails ol. – det varmer og giver mod på at fortsætte!

Og det gør jeg så, dog i **nye rammer**. Landsbyen Stjær er skiftet ud med Vejle (udkanten), som vi flyttede til i sommer. Og hjemmekontoret er for det meste skiftet ud med et kontorlokale, som Retten til Liv har lejet sig ind i på Sømandsmissionens Hovedkontor i Vejle. Det er godt med forandringen.

Til sidst en **stor tak** til bestyrelsen for opbakning og tillid gennem året. Tak til mine uundværlige kolleger, nu også med en frisk ungdommeligt tilskud. Hvor er det godt, at ha’ dig med på holdet, Jonathan! Og tak til alle de frivillige, jeg har med at gøre i diverse udvalg, for jeres vigtige indsats!